

V tieto dni zavítal na Slovensko rektor kňazského seminára v africkom Benine Ambroise Kinhoun. Na dnešnú Misijnú nedeľu nám napísal príhovor, ktorý si môžete teraz vypočúť:

Milí bratia a sestry,

som veľmi šťastný, že môžem byť uprostred vás prostredníctvom tohto príhovoru. Pozdravujem vás aj v mene beninských biskupov. Keď som išiel za predsedom Konferencie biskupov Beninu, aby som požiadal o povolenie vycestovať, predseda biskupskej konferencie váhal, že to bude ťažké, lebo nijaký rektor nemôže v októbri odcestovať alebo opustiť seminár, pretože sa začína akademický rok. Keď som doplnil, že odchádzam na Slovensko, ihneď odvetil: „Ak na Slovensko, tak len pekne choď. Je to v poriadku.“

Všetkým odovzdávam priateľské pozdravy z Beninu a uistujem vás o našich modlitbách. Každý štvrtok sa v našom kňazskom seminári v Tchanvédji (čítaj Čanvédži) slúži svätá omša za všetkých dobrodinčov a darcov zo Slovenska. Platia slová druhého čítania dnešnej nedele: „Ustavične vzdávame vďaky Bohu za vás všetkých, keď si na vás spomíname vo svojich modlitbách. Bez prestania myslíme pred Bohom a naším Otcom na dielo vašej viery, úsilie lásky a vytrvalosť nádeje v nášho Pána Ježiša Krista.“

Isté beninské príslovie hovorí, že dobrodenie si zasluhuje pochvalu. Na Slovensko ma viedla práve vďačnosť. Prišiel som povedať, aké dobro spôsobuje láska, ktorú nám veriaci na Slovensku prejavujú duchovne i finančne. Bol som šťastný, keď som v Šaštíne zbadal fotografiu nášho seminaristu pri nohách sochy Panny Márie v kaplnke, kde sa každý utorok schádza modlitbové spoločenstvo, ktoré ho sprevádza na ceste ku kňazstvu. Rovnako som videl radosť a dojatie na tvárach slovenských bratov a sestier, keď som im povedal, že ich adoptovaný seminarista Augustín bol pred niekoľkými týždňami vysvätený za diakona. Bol to výraz šťastnej matky, ktorej syn bol vysvätený za diakona.

Benin sa nachádza v západnej Afrike a susedí s Togom, Nigerom, Nigériou a Burkinou Faso. Od roku 1960 je nezávislou republikou. Benin je krajinou mieru, pretože pod zemou sa nenachádza ropa, zlato ani diamanty. Nikto zvonku nemá tak záujem rozdúchávať oheň a nepokoj.

V Benine máme cintorín, kde sú pochovaní naši prví misionári. Je ich tam veľa. Na misie do Beninu prichádzali v druhej polovici 19. storočia. Návšteva tohto cintorína je nesmierne dojímavá. Všetci francúzski misionári totiž zomreli mladí: 28-roční, 30-roční, maximálne 35-40 roční. Po príchode do Beninu slúžili pol roka, rok, maximálne dva roky a zomreli pre choroby a vyčerpanosť.

Seminaristi vo Francúzsku sa samozrejme dozvedali, že ich starší spolužiaci už nežijú. No neodradilo ich to, aby odišli do Beninu aj oni. Opúšťali rodnú vlasť s vedomím, že čoskoro zomrú, že už sa nevrátia domov. K tejto obete ich poháňala túžba priniesť evanjelium našim predkom. Túžili darovať vlastný život, aby sa aj iné národy mohli dozvedieť o Kristovi a prijať ho.

My sme duchovným ovocím týchto misionárov mučeníkov. Obetovali život a aj my sme pripravení darovať svoj život, mladosť, poznanie, jednoducho všetko. Túžime, aby aj dnes ľudia lepšie spoznávali Krista, čoraz viac ho milovali a slúžili mu. Či už na Slovensku, alebo hocikde inde vo svete. Chcel by som v mene celej komunity v kňazskom seminári poďakovať našej sesterskej cirkvi na Slovensku. Cirkev u vás v minulosti veľa trpela, ale dnes sa nachádzate na diaľnici lásky.

Je nesmierne dojímavé vidieť, ako sa vďaka svojej hlbokkej viere a vďaka úprimnej láske k Cirkvi o nás zaujímajú obyčajní ľudia zo Slovenska. Viem, že to nie sú nijakí boháči, ale obyčajní ľudia, ktorí sa každý deň modlia za misie a pomáhajú nám. Nie je to pre nich v prvom rade otázka peňazí, ale otázka viery.

Nikto sa nerodí kresťanom, ale sa ním stáva. Akým spôsobom? Prostredníctvom svedectva viery jedného alebo viacerých ďalších kresťanov. Bez misionárov minulosti by som dnes nemohol byť kresťanom. Rovnako bez dnešných misionárov nie je šanca pre kresťanstvo zajtraška. Evanjelium necestuje vzduchom ani po zemi. Jeho jediným dopravným prostriedkom sú predovšetkým štedré srdcia kresťanov.

Som vďačný Bohu, že som mohol vyrastať v hlboko veriacej rodine. Môj otec je katechéta. U nás v Benine je tradícia stálych katechétov, ktorí majú svoj pôvod ešte v časoch misionárov, keď boli pre nich akoby spojkami s miestnymi ľuďmi. V súčasnosti v Benine už misionári nepôsobia, pretože máme dostatok vlastných kňazov, no služba stálych katechétov zostala. Otec je pre mňa teda veľkým svedkom viery, celý život zasvätil službe Cirkvi. Neexistuje africká svätá omša, je iba jedna omša, rozdielne môžu byť prejavy. Napríklad ak v Taliansku, kde som študoval, poviem „Pán s vami“, tak mi potichu odpovie desať ľudí. To sa v Benine nestane. Už na začiatku svätej omše začujete hlasný spev a hudbu, ktorá svedčí o tom, že sme prišli do chrámu pre radostnú vec. V Benine sa nikto nehanbí za to, že je kresťan. Takže ak hovoríme o živej viere, nemyslíme len na prežívanie liturgie.

Keď za vami prídu ľudia, predložia vám svoj problém a na konci povedia: „Otče, pomodlite sa za mňa.“ V momente si pokľaknú a kňaz sa za nich hneď pomodlí. Nefunguje to tak, že kňaz povie, budem sa za vás modliť, ale pomodlí sa ihneď, a rovnako sa oni pomodlia za kňaza. Kňaz je zároveň akýmsi distribútorom materiálnej pomoci. Ľudia prichádzajú za kňazom, aby nechali uňho niečo pre chudobných.

Keď som pôsobil v pastorácii, chodieval za mnou istý žobrák, ktorý žiadal pomoc vždy veľmi pekným spôsobom. Spýtal sa: „Otče, nenechal tu niekto niečo pre mňa?“ Uvedomoval si, že kňaz nemá plné vrecká peňazí, no vedel, že ľudia myslia na chudobných.

Snívam o tej radosti, ktorú zažijeme v nebi pri našom Pánovi. Nech nám Boh dá milosť stretnúť sa raz tam hore. Naozaj úprimne ďakujem celému Slovensku a vašej živej Cirkvi. Ďakujem. **Amen.**

Ambroise Kinhou